WIKIPEDIA

Platygonus

Platygonus is een geslacht van uitgestorven pekari's. De soorten uit dit geslacht leefden van het Mioceen tot Holoceen met *Platygonus compressus* als bekendste soort.

Platygonus

Fossiel voorkomen: Mioceen-Pleistoceen

Skelet van *Platygonus compressus* op Harvard University

Taxonomische indeling

Rijk:	Animalia (Dieren)
Stam:	Chordata (Chordadieren)
Klasse:	Mammalia (Zoogdieren)
Orde:	Artiodactyla (Evenhoevigen)
Familie:	Tayassuidae (Pekari's)

Geslacht

Platygonus

LeConte, 1848

Afbeeldingen op Wikimedia Commons

Platygonus op Wikispecies

Portaal **Biologie** **Zoogdieren**

Fossiele vondsten

Het geslacht ontwikkelde zich in het Hemphillian in Noord-Amerika, waar het wijdverspreid was. *Platygonus* migreerde tijdens de Great American Biotic Interchange zuidwaarts en Zuid-Amerikaanse fossielen dateren uit het Midden-Plioceen tot Vroeg-Pleistoceen.[1] In de Verenigde Staten overleefde *Platygonus* tot ongeveer 11.000 jaar geleden. Fossielen zijn verder bekend uit Panama.[2]

Kenmerken

Platygonus was een pekari die groter was dan zijn hedendaagse verwanten met een lengte van een meter, een schouderhoogte van 75 cm en een gewicht van 50 kg. De geslachtsnaam betekent "platte kop" en verwijst naar de vlakke vorm van het voorhoofd. De poten waren lang en stelden *Platygonus* in staat om snel te rennen. *Platygonus* was een herbivoor die graslanden bewoonde en net als de huidige soorten was het een sociaal dier. De pekari voedde zich met taaie vegetatie, maar isotoopanalyse laat zien dat het voedingspatroon van *Platygonus* per periode wisselde, mogelijk als reactie op klimaatsveranderingen. Tijdens het Blancan en Rancholabrean was *Platygonus* een knabbelaar, maar in het tussenliggende Irvingtonian meer een grazer.[3] De lange scherpe hoektanden dienden waarschijnlijk om zich te kunnen verdedigen tegen roofdieren.

Bronnen, noten en/of referenties

1. Central American provincialism and the Great American Biotic Interchange. MO Woodburne et al. In: Advances in Late Tertiary vertebrate paleontology in Mexico and the Great American Biotic Interchange. O Carranza-Castañeda & EH Lindsay. Publicación Especial de Instituto de Geología and Centro de Geociencias (2006).
2. Late Pleistocene mammals from El Hatillo, Panama. SG Lucas. Revista Geológica de América Central (2014).
3. Dietary variability of extinct tayassuids and modern white-lipped peccaries (*Tayassu pecari*) as inferred from dental microwear and stable isotope analysis. JL Bradhama et al. Palaeogeography, Palaeoclimatology, Palaeoecology (2018).